

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/96/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118010492
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2118010492.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava, obžalovaného a poškodenej C. D. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 1.7.2021 sp. zn. 9T/16/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.11.2022 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom: F. XXXX/X, G., oslobodzuje spod obžaloby podanej na neho prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 19.02.2018 sp. zn. 4Pv/121/15/2207-36

pre skutky v bodoch 1, 2, 3, 4 a 5 kvalifikované ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (z toho v bode 4 a 5 v štádiu pokusu),

pre skutky v bodoch 3, 4 a 5 kvalifikované ako aj prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 18.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXX o zistenie rodinných príslušníkov osôb J. a K. ako aj ich adresy, ktorých chce z nezisteného dôvodu osobne vyhľadať, následne obžalovaný, v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto osôb a takto zistené osobné údaje obžalovaný dňa 24.11.2014 na nezistenom mieste odovzdal vyššie uvedenej neustálenej osobe, čím obžalovaný postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálenej osobe zadovážil neoprávnený prospech v podobe obdržaných osobných údajov,

2/ dňa 24.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXX o zistenie nešpecifikovaných osobných údajov osôb C. B., H. D. a I. L., ktorých rodné čísla vyššie uvedená doposiaľ neustálená osoba nadiktovala obžalovanému, následne obžalovaný, v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto troch osôb a takto zistené osobné údaje, minimálne adresu pobytu osoby C. B. a jej rodičov obžalovaný dňa 10.12.2014 na nezistenom mieste odovzdal vyššie uvedenej neustálenej osobe, čím obžalovaný postupom v rozpore

s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálená osoba zadovážil neoprávnený prospech v podobe obdržaných osobných údajov 3/ dňa 23.03.2015 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXX XXX XXX registrovanú na C. M., telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie adresy osoby, ktorú špecifikovala ako C. D., N. M., narodená v O., následne obžalovaný v čase služby dňa 23.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu osoby C. D., zistil adresu jej trvalého pobytu F. XX a tento zistený osobný údaj obžalovaný ešte počas toho istého telefonického rozhovoru oznámil telefonujúcej osobe, čím obžalovaný v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálená osoba zadovážil neoprávnený prospech v podobe obdržaných osobných údajov,

4/ dňa 23.03.2015, doposiaľ neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na C. P. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie bližšie neurčených osobných údajov osoby C. C., následne obžalovaný v čase služby dňa 23.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v informačnom systéme pátrania po osobách PATROS lustráciu osoby C. C., o tomto zistil, že je ročník narodenia XXXX a býva v M., takto zistené uvedené osobné údaje obžalovaný ešte počas toho istého telefonického rozhovoru oznámil telefonujúcej osobe, ktorá na základe toho zistila, že sa nejedná o ňou hľadanú osobu, čím sa obžalovaný pokúsil postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálená osoba zadovážiť neoprávnené prospech v podobe požadovaných osobných údajov,

5 / dňa 31.03.2015, doposiaľ neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na B. P. telefonicky a následne SMS správou požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie pobytu osoby A. H., následne v čase služby dňa 31.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu osoby A. H. a následne obžalovaný telefonicky oznámil telefonujúcej, že „nenašiel takú osobu“, čím sa obžalovaný pokúsil postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálená osoba zadovážiť neoprávnené prospech v podobe požadovaných osobných údajov,

o s l o b o d z u j e, pretože skutky nie sú trestnými činmi.

III. Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sa obžalovaný A. B.,

nar. XX.XX.XXXX

v E., trvale bytom: F. XXXX/X, G.,

oslobodzuje spod obžaloby podanej na neho prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 19.02.2018 sp. zn. 4Pv/121/15/2207-36

pre skutky v bodoch 1 a 2 kvalifikované ako prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 18.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie rodinných príslušníkov osôb J. a K. ako aj ich adresy, ktorých chce z nezisteného dôvodu osobne vyhľadať, následne obžalovaný, v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto osôb a takto zistené osobné údaje obžalovaný dňa 24.11.2014 na nezistenom mieste odovzdal vyššie uvedenej neustálená osoba, čím obžalovaný postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálená osoba zadovážil neoprávnený prospech v podobe obdržaných osobných údajov,

2/ dňa 24.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie nešpecifikovaných osobných údajov osôb C. B., H. D. a I. L., ktorých rodné čísla vyššie uvedená doposiaľ neustálená osoba nadiktovala obžalovanému, následne obžalovaný, v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu v služobných

priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto troch osôb a takto zistené osobné údaje, minimálne adresu pobytu osoby C. B. a jej rodičov obžalovaný dňa 10.12.2014 na nezistenom mieste odovzdal vyššie uvedenej neustálenej osobe, čím obžalovaný postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálenej osobe zadovážil neoprávnený prospech v podobe obdržaných osobných údajov o s l o b o d z u j e, pretože skutky sa nestali.

IV. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie poškodenej C. D., nar. XX.XX.XXXX zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“, alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 1.7.2021 sp. zn. 9T/16/2018, rozhodol:

Obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v Trnave, trvale bytom: F. XXXX/X, G. sa uznáva za vinného, že 1/ dňa 18.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie rodinných príslušníkov osôb J. a K. ako aj ich adresy, ktorých chce z nezisteného dôvodu osobne vyhľadať, následne obžalovaný, v úmysle zadovážiť neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. finančný prospech, v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu v rozpore s ustanovením § 76a ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto osôb,

2/ dňa 24.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie nešpecifikovaných osobných údajov osôb C. B., H. D. a I. L., ktorých rodné čísla vyššie uvedená doposiaľ neustálená osoba nadiktovala obžalovanému, následne obžalovaný, v úmysle zadovážiť neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. finančný prospech, v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu v rozpore s ustanovením § 76a ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto troch osôb,

teda

ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

čím spáchal

pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Zároveň sa Obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom: F. XXXX/X, G.

sa podľa § 285 písm. b), písm. f) Trestného poriadku spod obžaloby podanej na neho prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 19.02.2018 sp. zn. 4Pv/121/15/2207-36 pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v bodoch 5/, 6/ a 7/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

3/ dňa 23.03.2015 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXX XXX XXX registrovanú na C. M., telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie adresy osoby, ktorú špecifikovala ako C. D., N. M., narodená v O., následne obžalovaný v čase služby dňa 23.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu osoby C. D., zistil adresu jej trvalého pobytu F. XX a tento zistený osobný údaj obžalovaný ešte počas toho istého telefonického rozhovoru oznámil telefonujúcej osobe, čím obžalovaný v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálenej osobe zadovážil neoprávnený prospech v podobe obdržaných osobných údajov,

4/ dňa 23.03.2015, doposiaľ neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na C. P. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie bližšie neurčených osobných údajov osoby C. C., následne obžalovaný v čase služby dňa 23.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v informačnom systéme pátrania po osobách PATROS lustráciu osoby C. C., o tomto zistil, že je ročník narodenia XXXX a býva v M., takto zistené uvedené osobné údaje obžalovaný ešte počas toho istého telefonického rozhovoru oznámil telefonujúcej osobe, ktorá na základe toho zistila, že sa nejedná o ňou hľadanú osobu, čím sa obžalovaný pokúsil postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálenej osobe zadovážiť neoprávnené prospech v podobe požadovaných osobných údajov,

5/ dňa 31.03.2015, doposiaľ neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na B. P. telefonicky a následne SMS správou požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie pobytu osoby A. H., následne v čase služby dňa 31.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu osoby A. H. a následne obžalovaný telefonicky oznámil telefonujúcej, že „nenašiel takú osobu“, čím sa obžalovaný pokúsil postupom v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neustálenej osobe zadovážiť neoprávnené prospech v podobe požadovaných osobných údajov,

6/ dňa 24.11.2014 sa na nezistenom mieste stretol s neustálenou osobou používajúcou účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. v úmysle odovzdať jej dňa 24.11.2014 v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neoprávnené zistené osobné údaje rodinných príslušníkov osôb J. a K. ako aj ich adresy, avšak obžalovaný po zisťovaní účelu ich využitia tieto osobné údaje neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. napokon neodovzdal,

7/ dňa 10.12.2014 sa na nezistenom mieste stretol s neustálenou osobou používajúcou účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. v úmysle odovzdať jej dňa 24.11.2014 v rozpore s § 22 odsek 2 zákona číslo 122/2013 Zbierky zákonov o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov neoprávnené zistené osobné údaje osoby C. B. a jej rodičov, avšak obžalovaný po zisťovaní účelu ich využitia tieto osobné údaje neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. napokon neodovzdal,

o s l o b o d z u j e,

pretože skutky 3/, 4/ a 5/ nie sú trestnými činmi a trestnosť činu 6/ a 7/ zanikla.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor, obžalovaný a poškodená C. D..

Poškodená D. uviedla v písomnom podaní, že vzhľadom k tomu, že v rozsudku sú samé klamstvá, žiada a trvá na náhradu škody vo výške 5.000 eur. Ona žiadnu spolužiačku ani kolegyňu v G. nemá. Jedná sa o prečin podľa § 326 Trestného zákona, o úmyselný trestný čin. Čo sa týka náhrady škody, tu žiadala 5.000 eur. Bola jej položená otázka, či žiada na ten deň náhradu škody, to nežiadala.

Prokurátor odôvodnil podané odvolanie nasledovne:

„Uvedené rozhodnutie súdu v oslobodzujúcej časti považujem za nezákonné a nedôvodné, najmä pokiaľ ide o skutky v bode 6 a 7 rozsudku.

Súd pri hodnotení dôkazov dospel k záveru, že v prípade lustrácie osobných údajov osôb s priezviskami J., K., B., D. a L. nebolo preukázané, že obžalovaný tieto údaje odovzdal konkrétnej osobe, t. j. žiadateľovi H. I., nebolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že pri stretnutí s H. I. po ich rozhovore o účele využitia týchto informácií, mu osobné údaje predmetných osôb neposkytol, čím zanikla trestnosť prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi s poukazom na ustanovenie § 14 odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona.

S uvedeným záverom, ku ktorému dospel prvostupňový súd, sa nemožno stotožniť.

Z telefonického hovoru zo dňa 18.11.2014 o 16:52 hod. medzi obžalovaným A. B. a H. I. je zrejmé, že obžalovaný A. B. už v čase hovoru a teda aj v čase vykonávania lustrácií disponoval informáciou o tom, na aký účel H. I. žiadané informácie týkajúce sa najmä osôb J. a K. použije. Vyplýva to najmä z vyjadrení H. I. „Ako mamina nebude moc rada, že dcéra je dosť na peniaze, vieš?“ alebo „Jakože ono to už je také na spadnutie, ja už ich len potrebujem fakt fyzicky nájsť, ono to proste klapne a hneď budú z toho jakože chechtáčky, vieš?“ Obžalovaný na uvedené súhlasne odpovedá „Ehm“. Z ich vzájomnej komunikácie je zrejmé, že obžalovaný bol uzrozumený, resp. vopred vedel o zisťovaných zámeroch H. I. v súvislosti s použitím poskytnutých osobných údajov uvedených osôb. Napriek tomu lustráciu vykonal a preto nie je dôvod spochybňovať záver, že obžalovaný H. I. zistené osobné údaje osôb J. a K. a ich rodinných príslušníkov na stretnutí dňa 24.11.2014 aj odovzdal. Rovnako aj z hovoru medzi obžalovaným A. B. a H. I. zo dňa 09.12.2014 je zrejmé, že obžalovaný lustráciu osoby C. B. skutočne vykonal, zistil žiadané osobné údaje, jej rodné priezvisko, adresu rodičov s úmyslom poskytnúť ich H. I. a za týmto účelom si s ním dohodol aj stretnutie na deň 10.12.2014. Zo zaznamenaných hovorov medzi obžalovaným a H. I. je zrejmé, že boli priatelia, že obžalovaný osobné údaje osôb v policajných evidenciách lustroval pre H. I. opakovane (tiež hovory 231.10.2014, 01.11.2014), a práve táto skutočnosť odôvodňuje prijať záver, že obžalovaný A. B. lustráciou v policajných evidenciách získané údaje H. I. pri osobných stretnutiach aj poskytoval, hoci v zmysle § 22 odsek 2 zákona o ochrane osobných údajov mal povinnosť zachovávať mlčanlivosť o osobných údajov, s ktorými prišiel do styku, čím naplnil aj znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 odsek 1 písmeno b/ Trestného zákona.

Z dôvodov uvedených vyššie navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 01.07.2021, sp. zn. ST/16/2018 vo výroku o vine v oslobodzujúcej časti a vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Odvolanie podané proti rozsudku Okresného súdu v Trnave, spisová značka 9T/16/2018, zo dňa 01.07.2021, takto odôvodňujem. Odvolaním napadnutým rozsudkom, bol A. B. uznaný vinným, zo spáchania pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ 18.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie rodinných príslušníkov osôb J. a K. ako aj ich adresy, ktorých chce z nezisteného dôvodu osobne vyhľadať, následne obžalovaný, v úmysle zadovážiť neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. finančný prospech, v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho služobného dôvodu v rozpore s ustanovením § 76a ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto osôb,

2/ dňa 24.11.2014 neustálená osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. telefonicky požiadala obžalovaného, ktorý použil účastnícku stanicu registrovanú na jeho meno číslo XXXXXXXXXXXXX o zistenie nešpecifikovaných osobných údajov osôb C. B., H. D. a I. L., ktorých rodné čísla vyššie uvedená doposiaľ neustálená osoba nadiktovala obžalovanému, následne obžalovaný, v úmysle zadovážiť neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na jeho meno H. I. finančný prospech, v čase služby dňa 24.11.2014 bez reálneho

služobného dôvodu v rozpore s ustanovením § 76a ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave bez reálneho služobného dôvodu prostredníctvom systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ku ktorému mal pridelené vlastné jedinečné prístupové heslo, vykonal v registri obyvateľov lustráciu týchto troch osôb.

Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na 2 (dva) roky.

S týmto rozhodnutím sa nestotožňujem a napádam ho vo výroku o vine a treste. Prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Objektom tohto trestného činu je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Z hľadiska subjektívnej stránky je obligatórnym znakom tohto prečinu popri zavinení tiež pohnútko, vyjadrená v texte zákona formuláciou „v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.“ Ide o akýsi vnútorný podnet, ktorý viedol páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin. Pritom je to práve predstava zamýšľaného výsledku, ktorá pôsobí ako motív (pohnútko) konania páchatel'a. Z hľadiska posúdenia neoprávnenosti prospechu sa musia orgány činné v trestnom konaní zaoberať aj otázkou účelu a charakteru zistených a odovzdaných informácií a spôsobom ich použitia. K trestnej zodpovednosti za uvedený prečin nepostačuje urobiť záver o ich neoprávnenom získaní. Prospech páchatel'a a iných osôb musí vyplývať zo spôsobu použitia týchto informácií a nie zo spôsobu ich získania, hoci by išlo o spôsob protiprávny. (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 7Tdo 516/2015)

V prejednávanej veci, podľa právnej vety, obžalovaný ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Rozhodujúcim bude preto posúdenie znaku úmyslu zadovážiť inému neoprávnený prospech. V odvolaní napadnutom rozsudku súdu nie je vôbec jasné, v čom spočíva neoprávnený prospech. S týmto sa súd vôbec nevyssporiadal, vôbec neuvažoval o neoprávnenom prospechu.

Z prvých dvoch skutkových viet rozsudku je zistiteľné, že obžalovaný „použil účastnícku stanicu na zistenie rodinných príslušníkov osôb J. a K., ako aj ich adresy a tiež zistenie osobných údajov osôb C. B., H. D. a I. L. na požiadanie inej osoby, ktorých chce táto osoba z nezisteného dôvodu vyhľadať, v úmysle zadovážiť tejto osobe finančný prospech.“

Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by H. I. chcel od týchto osôb získať neoprávnený prospech. Je rozdiel vo význame slovných spojení „finančný prospech a neoprávnený prospech“, pretože finančný prospech môže byť oprávnený, alebo neoprávnený. Z odposluchov telefonických hovorov vyplýva, že H. I. A. B. hovorí, že: „Jakože ono to užje také na spadnutie, že ja ich len potrebujem fakt fyzicky nájsť. Ono to proste klapne a hneď budú z toho jakože chechtáčky, vieš?“ Z tohto úseku slovného hovoru H. I. sa nedá usudzovať, že ide o neoprávnený prospech.

Obžalovaný A. B. sa k veci vyjadril tak, on sa nepýtal na dôvody prečo chce H. I. uvedené informácie, lebo si myslel že to súvisí s jeho prácou, že to na niečo bude potrebovať. V tom čase pracoval ako veliteľ roty v čestnej strážii. Na osobnom stretnutí som sa ho spýtal na čo to potrebuje. Uviedol mu, že potrebuje zistiť adresu nejakého chlapca, ten dôvod si presne nepamätá, ale keď sa od neho dozvedel na čo to potrebuje, tak mu tieto informácie nedal, pretože s tým nechcel mať nič spoločné. On to rešpektoval, nepresviedčal ho a k posunu týchto informácií nedošlo. Stretávali sa ako kamaráti, až dovtedy, kým nebol zadržaný políciou. Vtedy zistil, že robí aj nejakú nezákonnú činnosť. Jednalo sa ohľadne nejakých peňazí, on sa s ním o tom nerozprával. Odvtedy sa s ním prestal stretávať. Svedok H. I. odoprel vypovedať. Svedkyňa C. B. k veci vypovedala, že je bolo povedané, že boli zneužitie jej údaje. Nepozná osobu H. I., nie je jej známy dôvod prečo boli by niekto chcel zistiť jej osobné údaje. Je pravdou, že v rokoch 2014 a 2015 mala nejaké pôžičky, ale to si nepamätá. Nesplácala riadne tieto úvery riešilo sa to splátkovým kalendárom. Sestra jej spomínala, že ju na O. XX hľadali nejakí páni ona prítomná nebola. Nebola jej spôsobená žiadna škoda. Svedok I. L. v prípravnom konaní vypovedal, že v rokoch 2014 a 2015 mal pôžičky od Providentu a F. F.. Na pôžičky mal exekúcie, strhávali mu to z platu. Na otázku či ho vyhľadal niekto za účelom vymáhania týchto dlhov odpovedal, že jeden pán bol u našich rodičov, bol to jeho známi, ktorému on dlžil peniaze a ten navštívil jeho rodičov. Nebola mu spôsobená žiadna škoda v súvislosti s lustrovaním jeho osobných údajov. Svedkyňa H. P. (D.) k veci vypovedala, že vie že obžalovaný o zisťoval nejaké informácie, ale keby jej to nepovedal vyšetrovateľ, tak nevie že sa také niečo udialo. V roku 2014 bola dlžná peniaze. Či to bola fyzická osoba, alebo právnická osoba uviedla, že to bola fyzická osoba pán C. D. z G., bol ich viacej, má podaný návrh na osobný bankrot. Meno H.

I. jej niečo hovorí, ale ho nevie zaradiť. V rokoch 2014 -2015 nebol nikto osobne za ňou. Či boli nejako zneužitá jej osobné údaje, o tom nemá vedomosť. Svedkovia J. a K. vypočutí neboli.

Z výpovedí týchto svedkov nevyplýva, že by ich navštívili osoby, ktoré by od nich požadovali „neoprávnený“ prospech, naopak všetci svedkovia si uvedomovali, že majú pôžičky, pričom ich splácanie riešili splátkovým kalendárom, osobným bankrotom, zrážkami zo mzdy. Avšak toto riešenie dlhu nijako nedávali do súvislosti s návštevami osôb, ktoré zneužili ich osobné údaje.

V tomto smere poukazujem na materiálny korektív, uvedený v § 10 ods. 2 Trestného zákona, a to že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. K tomu, že skutok vykazuje nepatrnú závažnosť uvádzam, že prejednávane skutky sa stali v priebehu rokov 2014 a 2015, odvtedy uplynula doba minimálne šesť rokov. A. B. v priebehu týchto rokov nepretržite pracuje na polícii kde je dobre hodnotený. V súčasnosti, v roku 2021, vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti voči jeho osobe neplní účel individuálnej a všeobecnej represie, navyiac lustrované osoby ani nevedeli, že boli lustrované, poškodenými sa v pravom zmysle slova necítia byť. Za lustrovanie A. B. nemal sľúbenú žiadnu protihodnotu.

Možno zhrnúť, že konanie A. B. bolo protiprávne. Avšak skutkové okolnosti uvedené v bode 1/ a v bode 2/ rozsudku, neobsahujú pohnútku obžalovaného spočívajúcu v úmysle zaobstarať inému alebo sebe neoprávnený prospech. Tento znak nie je naplnený ani v úvahách uvedených v odôvodnení rozsudku. Doposiaľ zisteným dokazovaním neboli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, preto je odvolanie podané dôvodne. Navrhujem preto oslobodiť A. B. spod bodu 1/ a 2/ obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.“

Na týchto odvolacích dôvodoch zotrval obžalovaný aj prokurátor na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o ich odvolaniach. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného a poškodenej ako nedôvodné zamietnuť, rovnako navrhol obžalovaný zamietnuť ako nedôvodné odvolanie prokurátora a poškodenej, podľa § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané

v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“, alebo „odvolací súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolaní v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaný, prokurátor a poškodená ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku o vine, treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný, a rovnako preto, že nebol taký výrok urobený. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovným spôsobom (citácia):

Súd mal po vykonanom dokazovaní bez dôvodných pochybností preukázané, že v dňoch 24.11.2014, 23.03.2015 a 31.03.2015 boli v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave vykonané lustrácie osôb s priezviskami J., K. a osôb C. B., H. D. a I. L., C. D., C. C., A. H., a že tieto lustrácie vykonal obžalovaný A. B., ktorý v tom čase pôsobil v Policajnom zbore Slovenskej republiky. Predmetný záver vyplýva z výpovede obžalovaného A. B., ktorý sa k vykonaniu predmetných lustrácií priznal a listinných dôkazov, z ktorých je zrejmé vykonanie lustrácií jednotlivých osôb, prihlasovacie meno lustrujúceho, ktoré bolo pri vykonaní lustrácií použité a identifikácia osoby, ktorá mala v čase ich vykonania službu.

Napokon je potrebné poukázať aj na záznamy telekomunikačnej prevádzky, z ktorých na jednej strane vyplýva požiadavka tretích osôb na vykonanie predmetných lustrácií, ich vykonanie obžalovaným a oznámenie týchto údajov svedkom C. M. a C. P., ktoré boli verifikované výpoveďou obžalovaného a výpoveďami svedkov C. M., C. P. a B. P.

Vyššie uvedené skutočnosti neboli na hlavnom pojednávaní obžalovaným spochybnené.

V trestnom konaní teda bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že stali skutky, ktoré sú predmetom obžaloby a že tieto skutky spáchal obžalovaný A. B..

Následne sa súd zaoberal posúdením, či predmetné skutky napĺňajú skutkovú podstatu niektorého z trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona a kedy prišlo k ich dokonaniu (naplneniu skutkovej podstaty trestného činu) a dokončeniu (ukončeniu jeho páchania).

Podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa je dokonaný momentom, keď páchatel' (verejný činiteľ), v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo iného neoprávnený prospech, vykoná svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Neoprávneným prospechom sa rozumie akékoľvek majetkové alebo imateriálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel', príp. zvýhodnená tretia osoba nemali nárok.

Zohľadňujúc vyššie uvedené v prejednávanej trestnej veci páchatel' (verejný činiteľ) naplní skutkovú podstatu tohto trestného činu momentom, kedy v úmysle zadovážiť inej osobe neoprávnený prospech, napr. v podobe finančnej odmeny, vykoná bez služobného dôvodu lustráciu konkrétnej osoby, čím je trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa dokonaný aj dokončený.

Podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou, zodpovednosťou, postavením alebo funkciou, ak tento zákon neustanovuje inak.

Obžalovaný v čase vykonania jednotlivých lustrácií mal ako príslušník Policajného zboru SR postavenie verejného činiteľa, vykonával aktívnu službu, v dôsledku čoho mal možnosť vykonávať lustrácie osôb v systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Podľa § 76a ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom do 22.06.2015 policajný zbor je v rozsahu potrebnom na plnenie svojich úloh oprávnený žiadať poskytovanie informácií a osobných údajov od prevádzkovateľa, ktorý spracúva osobné údaje, a od sprostredkovateľa, ktorý spracúva osobné údaje, 11ba) a to na jeho náklady; tento je povinný písomnej žiadosti Policajného zboru bez zbytočného odkladu vyhovieť, ak mu v tom nebránia dôvody ustanovené osobitnými predpismi.

Podľa § 76a ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom do 22.06.2015 prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ informačného systému užívateľov verejnej telefónnej služby, informačného systému občianskych preukazov, informačného systému cestovných dokladov, informačného systému obyvateľov a informačného systému dopravných evidencií je povinný Policajnému zboru na plnenie jeho úloh umožniť diaľkový, nepretržitý a priamy prístup k informáciám a osobným údajom z príslušného informačného systému.

Podľa § 76a ods. 4 zák. č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom do 22.06.2015 policajný zbor je oprávnený využívať informácie a osobné údaje podľa odsekov 1 až 3 len v nevyhnutnej miere na služobné účely spôsobom, ktorý uchováva identifikačné údaje o útvere Policajného zboru alebo o policajtovi, ktorý o výdaj informácií žiadal, a o účele, na ktorý sa výdaj informácií žiadal, najmenej na päť rokov. O skutočnostiach podľa prvej vety je prevádzkovateľ, ktorý spracúva osobné údaje, povinný zachovávať mlčanlivosť.

Podľa § 76a ods. 7 zák. č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom do 22.06.2015 policajný zbor je povinný zabezpečiť ochranu informácií a osobných údajov pred ich neoprávneným zverejnením alebo poskytovaním; tým nie sú dotknuté povinnosti Policajného zboru podľa osobitných zákonov. Informácie a osobné údaje získané podľa odsekov 1 až 3 a 5 možno využívať len na plnenie úloh Policajného zboru.

Podľa § 76a ods. 8 zák. č. 171/1993 Z. z. v znení účinnom do 22.06.2015 osobnými údajmi podľa odsekov 1, 2 a 4 až 7 sú meno, priezvisko, rodné číslo, dátum a miesto narodenia a adresa pobytu. Ustanovenia osobitného zákona 11bc) o povinnosti informovať osobu o stave spracúvania osobných údajov sa na poskytovanie údajov podľa odsekov 1 a 2 nepoužijú.

Údaje, ktoré obžalovaný zisťoval, v rozsahu adresy pobytu majú povahu osobných údajov.

S poukazom na skutočnosť, že obžalovaný úmyselne vykonal lustrácie jednotlivých osôb (s výnimkou lustrácie osoby C. C.) bez služobného dôvodu (na súkromný účel), možno konštatovať, že vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Pri lustrácii osoby C. C. na požiadanie svedka C. P. súd dospel k záveru, že z dôvodu, že svedok bol príslušník Policajného zboru, ktorý žiadal len o overenie, či na konkrétnu osobu bol vydaný zatýkací rozkaz (teda nie osobné údaje tejto osoby), nemožno u obžalovaného pri vykonávaní predmetnej lustrácie dospieť k záveru o jeho úmysle vykonať túto lustráciu bez služobného dôvodu. Možno mu pričítať nanajvýš nedbanlivostné konanie, ak si dostatočne neoveril dôvod výkonu tejto lustrácie k služobnej potrebe svedka C. P..

Napokon bolo potrebné posúdiť, s akou pohnútkou obžalovaný predmetné lustrácie vykonal, teda či mal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Prospech páchatel'a alebo iných osôb musí vyplývať zo spôsobu použitia predmetných informácií a nie zo spôsobu ich získania, aj keď ide o spôsob neoprávnený. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 7Tdo/516/2015)

V prípade lustrácií osôb C. D., C. C. a A. H. súd dospel k záveru, že dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že by obžalovaný mal v úmysle týmto osobám spôsobiť škodu, ani sebe alebo inej osobe neoprávnený prospech.

V prípade osoby C. D. vykonal obžalovaný jej lustráciu z dôvodu zistenia jej adresy na žiadosť jeho svokry, pričom táto adresa mala slúžiť ako prostriedok na umožnenie stretnutia bývalých kolegýň, pričom v trestnom konaní nebol preukázaný opak.

V prípade osoby C. C. sa jednalo len o informáciu, či na uvedenú osobu je vydaný zatýkací rozkaz, ktorý by mohol byť dôvodom na vykonanie služobného zákroku zatknutím takejto osoby a jej následným predvedením pred sudcu, pričom skutočnosť, či bol alebo nebol zatýkací rozkaz vydaný je mimo kompetencie obžalovaného, pričom v trestnom konaní nebol preukázaný opak.

V prípade osoby A. H. sa jednalo o osobu, ktorá si mala zabudnúť kľúče v kaderníctve a dôvodom jej lustrácie malo byť zistenie jej adresy za účelom vrátenia predmetných kľúčov, pričom v trestnom konaní nebol preukázaný opak.

K inému záveru dospel súd v prípade lustrácií osôb s priezviskami J., K. a osôb C. B., H. D. a I. L., ktoré obžalovaný vykonal pre osobu používajúcu účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I..

V tomto prípade je pohnútku obžalovaného možné vyvodiť najmä zo zabezpečených informačno-technických prostriedkov. Obžalovaný bol požiadaný o zistenie osobných údajov niekoľkých osôb, vrátane ich rodinných príslušníkov, pričom osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. tieto údaje žiadala za účelom vyhľadania týchto jednotlivých osôb (napr. obsah telekomunikácie: „nemôžem ich nájsť, nonstop lietam do Q. a hľadám ich po všetkom možnom“, „potrebujem ich len fyzicky nájsť“). V rozhovore sa obžalovaný uisťuje „či sú to tiež takí ľudia“, z čoho možno dedukovať, že sa jedná o osobitnú kategóriu ľudí, avšak nie o kategóriu osôb, ktoré súviseli so služobnou potrebou osoby H. I., ako to obžalovaný v rámci procesnej obrany prezentoval. Z obsahu ich telefonických rozhovorov možno usúdiť, že sa jednalo o dlžníkov (napr. obsah telekomunikácie: „jej mama asi nebude moc rada, že dcéra je dosť na peniaze“). Dôvodom, prečo potrebovala osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I., osobné údaje týchto osôb, bol finančný prospech, o čom svedčí vyjadrenie tejto osoby v telefonickom rozhovore s obžalovaným zo dňa 18.11.2014 (pred vykonaním lustrácií obžalovaným), kde udáva „ono to proste klapne a hneď budú z toho jakože chechtáčky“. Obžalovaný teda vykonal predmetné lustrácie v úmysle zistiť pre osobu používajúcu účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. údaje nevyhnutné na vyhľadanie týchto osôb a rovnako nevyhnutné na zabezpečenie finančného prospechu pre túto osobu. Obžalovaný teda predmetné lustrácie vykonal v úmysle zabezpečiť osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. finančný prospech. V konaní nebolo preukázané, že by sa jednalo priamo o dlžníkov osoby, ktorá žiadala ich lustrácie, a preto predmetný finančný prospech (vo forme odmeny) možno považovať za neoprávnený.

Súd v prípade lustrácií osôb s priezviskami J., K. a osôb C. B., H. D. a I. L. dospel k záveru, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Vzhľadom na spôsob vykonania činu, početnosť jednotlivých lustrácií, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného súd vyhodnotil závažnosť tohto prečinu ako vyššiu než nepatrnú.

Pokiaľ ide o formu zavinenia obžalovaného, súd je toho názoru, že obžalovaný konal v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona. Z okolností prípadu je evidentné, že obžalovaný chcel vykonať jednotlivé lustrácie a pomôcť osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. získať finančný prospech.

Vzhľadom na uvedené súd uznal obžalovaného v bodoch 1/ a 2/ za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v bodoch 3/, 4/ a 5/ ho spod obžaloby oslobodil.

Podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona kto neoprávnene poskytne, sprístupní alebo zverejní osobné údaje o inom získané v súvislosti s výkonom svojho povolania, zamestnania alebo funkcie a tým poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Následné odovzdanie, alebo poskytnutie osobných údajov jednotlivých lustrovaných osôb, je potrebné právne kvalifikovať už ako prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi, ktorého sa páchatel dopustí v prípade, ak neoprávnene poskytne osobné údaje o inom získané v súvislosti s výkonom svojho povolania, zamestnania alebo funkcie a tým poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť.

Z uvedeného je zrejmé, že trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa a neoprávneného nakladania s osobnými údajmi sú vo viacčinnom súbehu, nakoľko ak páchatel chce poskytnúť inej osobe osobné údaje konkrétnych osôb, ktorými nedisponuje, musí vykonať bez služobného dôvodu ich lustrácie, teda spáchať aj trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa (ak by sa páchatel dozvedel osobné údaje v súlade s jeho pracovnou činnosťou, dopustil by sa poskytnutím týchto údajov len trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi).

V trestnom konaní bolo preukázané, že po tom, ako sa obžalovaný z neoprávnene vykonaných lustrácií dozvedel žiadané údaje jednotlivých osôb, tieto poskytol svedkyňi C. M. v rozsahu adresy pošk. C. D.. Rovnako ich poskytol svedkovi C. P. (pošk. C. C.), avšak v presvedčení, že ich potrebuje k služobnej potrebe. Svedkyňa A. P. obžalovaný nebol schopný osobné údaje lustrovanej osoby vôbec poskytnúť, pretože ich nezistil.

V prípade poskytnutia informácií svedkovi C. P. sa nejednalo o trestný čin, pretože informácia o tom, či je osobu vydaný zatýkací rozkaz nemá povahu osobných údajov a rovnako bolo preukázané,

že obžalovaný túto informáciu poskytol v súlade so služobnou činnosťou, teda úmyselne neporušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

V prípade poskytnutia osobných údajov svedkyni C. M. a ochote obžalovaného poskytnúť osobné údaje svedkyni A. P. súd zohľadnil, že sa malo jednať len o oznámenie adresy jednotlivých osôb, teda nie osobných údajov takého rozsahu, ktoré by bolo možné zneužiť na diaľku (napr. pri úvere a pod.), pohnútkou obžalovaného nebola zisťná, jeho pracovná morálka bola hodnotená kladne a jeho konaním nenastal žiadny negatívny následok, a preto súd vyhodnotil závažnosť predmetných prečinov ako nepatrnú, teda konanie obžalovaného nie je možné kvalifikovať ako trestný čin.

V prípade osobných údajov osôb s priezviskami J., K. a osôb C. B., H. D. a I. L. nebolo preukázané, že obžalovaný tieto osobné údaje odovzdal konkrétnej osobe. Obžalovaný uviedol, že sa s osobou H. I. za účelom odovzdania osobných údajov predmetných osôb stretol, ale že po ich rozhovore o účele využitia týchto informácií, mu ich napokon neposkytol. Vyjadrenie obžalovaného nebolo vykonaným dokazovaním vyvrátené. Poškodený I. L. uviedol, že jeho osobu vyhľadal len jeho známy, ktorému dlžil peniaze a poškodenú C. B. síce hľadali tretie osoby, ale nebolo možné presne ustáliť obdobie, v ktorom to bolo, pričom sa nejednalo o adresu trvalého bydliska, ktorá je zrejماً z vykonanej lustrácie, ale o adresu jej sestry, ktorá obžalovaným nebola lustrovaná.

Podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona trestnosť pokusu trestného činu zaniká, ak páchatel' dobrovoľne upustil od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutého pokusu.

Neposkytnutím osobných údajov obžalovaným tretej osobe zanikla trestnosť prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi.

S poukazom na uvedené súd obžalovaného zo spáchania trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi spod obžaloby oslobodil.

Pri úvahe nad výškou trestu, jeho druhom a spôsobom výkonu vychádzal súd najmä z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má trest iných odradiť od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Pri prečine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona je trestná sadzba trestu odňatia slobody určená od 2 rokov do 5 rokov. Skúmajúc pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, dospel súd k záveru, že je potrebné upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, a to z dôvodu prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností, keď súd zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, teda že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Súd obžalovanému v trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 2 rokov do 4 rokov uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní 2 rokov, ktorý považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný.

Vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom obžalovaný žije a okolnosti prípadu dospel súd k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, a preto súd v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) výkon trestu obžalovanému odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, ktorú považuje za postačujúcu na sledovanie správania sa obžalovaného a jeho schopnosť viesť riadny život.

Súd obžalovanému neukladal tzv. alternatívny trest, nakoľko má za to, že je potrebné určité časové obdobie sledovať správanie sa obžalovaného.

Takto uložený trest, podľa názoru súdu, v sebe obsahuje tak požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona.

Súd nerozhodoval o nároku na náhradu škody, ktorý si poškodená C. D. uplatnila na hlavnom pojednávaní vo výške 5.000 Eur, nakoľko tento nárok nebol uplatnený v súlade so zákonom, keďže ho

poškodená riadne neuplatnila do skončenia vyšetrovania, keďže v prípravnom konaní sa vyjadrila, že náhradu škody nežiada.“

Krajský súd ako súd odvolací k uvedenému uvádza, že úlohou prvostupňového súdu bolo vyrovnať sa s obhajobou obžalovaného, s dôkazmi proti jeho osobe, z odôvodnenia rozsudku musí byť vždy zrejmé, k akým skutkovým zisteniam súd na základe vykonaného dokazovania dospel, pričom tieto skutkové zistenia buď potvrdzujú obhajobné prednesy obžalovaného, alebo ich vyvracajú.

Odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah posudzovania dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny nadväzuje na odôvodnenie výroku o vine, ktoré musí vyplynúť z jednoznačného záveru nevzbudzujúceho dôvodné pochybnosti, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný, zisteným spôsobom a z preukázaného motívu a že ním spôsobil súdom ustálený následok, v dôsledku čoho bol podradený práve pod príslušné ustanovenie zákona, prípadne že sú dôvodné pochybnosti, ktoré neumožňujú dospieť k záveru o vine obžalovaného.

Krajský súd k postupu okresného súdu pri ustaľovaní skutkového stavu v posudzovanej veci a k posúdeniu skutku z hľadiska jeho právnej kvalifikácie v zmysle príslušného ustanovenia Trestného zákona uvádza, že sa stotožňuje s viacerými námietkami obžalovaného, ktoré vzniesol vo svojom odvolaní. Tento namietal nedostatky pri právnom kvalifikovaní skutkov ako trestných činov, nevysporiadanie sa s okolnosťou, v čom mal spočívať neoprávnený prospech, a nesprávne posúdenie tzv. materiálneho korektívu. Prokurátor sa v rámci svojho odvolania podaného voči oslobodzujúcej časti rozsudku vyjadril len k podľa neho nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu, keď mal za to, že nie je dôvod spochybňovať záver, že obžalovaný zistené osobné údaje osôb J. a K., rovnako ako osoby C. B. H. I. aj odovzdal, keďže bol už pri žiadosti o lustrácie oboznámený s účelom použitia takýchto informácií a bol s tým uzrozumený. Nie je podľa prokurátora prečo sa domnievať, že sa nakoniec – po stretnutí s treťou osobou a opätovnom objasňovaní účelu využitia informácií - rozhodol obžalovaný informácie tretej osobe neodovzdať.

Ako správne uviedol okresný súd na strane 11 druhý až štvrtý odsek napadnutého rozsudku, ani obžalovaným neboli spochybňované skutkové zistenia, že mal v dňoch 24.11.2014, 23.03.2015 a 31.03.2015 v služobných priestoroch Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave vykonať lustrácie osôb s priezviskami J., K. a osôb C. B., H. D. a I. L., C. D., C. C., A. H., pričom obžalovaný v tom čase pôsobil v Policajnom zbore Slovenskej republiky. Rovnako nebola a ani nie je spochybňovaná požiadavka tretích osôb na vykonanie predmetných lustrácií, ich vykonanie obžalovaným a oznámenie týchto údajov svedkom C. M. a C. P..

Ako už bolo uvedené, obhajoba namietala, že sa okresný súd nesprávne vysporiadal s tým, v čom mal spočívať neoprávnený prospech. Tvrdí, že je rozdiel vo význame slovných spojení finančný prospech a neoprávnený prospech, pretože finančný prospech môže byť oprávnený aj neoprávnený.

Okresný súd vychádzal z premisy, že prospech páchatel'a alebo iných osôb musí vyplývať zo spôsobu použitia predmetných informácií a nie zo spôsobu ich získania, aj keď ide o spôsob neoprávnený. Preto v prípade lustrácií osôb s priezviskami J., K. a osôb C. B., H. D. a I. L., ktoré obžalovaný vykonal pre osobu používajúcu účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I., dospel okresný súd na základe zabezpečených údajov z informačno-technických prostriedkov, k záveru, že obžalovaný bol požiadaný o zisťovanie osobných údajov dlžníkov z dôvodu získania finančného prospechu pre žiadajúcu osobu a keďže v konaní nebolo preukázané, že by sa jednalo priamo o dlžníkov osoby, ktorá žiadala ich lustrácie, možno predmetný finančný prospech (vo forme odmeny) považovať za neoprávnený. Z uvedeného dôvodu upravil okresný súd aj skutkovú vetu podanej obžaloby doplnením slov „v úmysle zadovážiť neustálenej osobe používajúcej účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX registrovanú na meno H. I. finančný prospech“.

Krajský súd ale dospel k inému záveru. Vo vzťahu k prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona konaní nebolo preukázané, že obžalovaný konal v úmysle zadovážiť inej osobe finančný prospech, preto úprava skutkovej vety, ako to urobil okresný súd, nezodpovedá zistenému a teda preukázanému skutkovému stavu. Na druhej strane má krajský súd za to, že v danom prípade bol preukázaný úmysel obžalovaného zadovážiť inému neoprávnený prospech, pričom týmto neoprávneným prospechom bolo už samotné získanie informácie o osobnom údaji inou osobou a to práve spôsobom uvedeným v skutkovej vete, teda s úmyslom poskytnúť ju tretej osobe. Ako uviedol aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia - neoprávneným prospechom sa rozumie akékoľvek majetkové alebo imateriálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel', príp. zvýhodnená tretia osoba nemali nárok. Týmto imateriálnym zvýhodnením je práve získanie informácie o osobnom údaji inej osoby.

Čo sa však týka skutkov pod bodom 1 a 2 obžaloby, v oboch prípadoch má krajský súd za to, že sa obžalovaný nedopustil prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a)

Trestného zákona a to napriek tomu, že naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu. Miera závažnosti trestného činu je vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, nepatrná. Keďže podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná, krajský súd dospel k záveru, v tomto prípade chýba materiálny znak trestného činu.

V časti v zhode s okresným súdom možno konštatovať, že pri hodnotení osoby obžalovaného ako páchatel'a trestného činu bolo zistené, že jeho pracovná morálka bola hodnotená kladne, a tiež treba poukázať na to, že jeho konaním nenastal žiadny negatívny následok, pretože obžalovaný síce konal v úmysle zadovážiť prospech inej osobe, avšak od ďalšieho konania, ktorým by tento prospech aj reálne inej osobe zadovážil, ustúpil keď zvažil, že osobné údaje tretej osobe nakoniec neposkytne. Preto krajský súd vyhodnotil závažnosť predmetných prečinov ako nepatrnú, teda konanie obžalovaného špecifikované pod bodmi 1 a 2 tohto rozhodnutia (v zmysle podanej obžaloby) nie je možné kvalifikovať ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Tým zároveň dáva krajský súd v odsekoch 67 až 69 tohto rozhodnutia odpoveď aj na odvolaciu námietku obžalovaného k nevysporiadaniu sa s jedným zo znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu - úmysel zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Zároveň sa ohľadom skutkov 1 a 2 stotožnil krajský súd so záverom okresného súdu, že nebolo preukázané, že obžalovaný získané osobné údaje odovzdal ďalšej osobe. Jediným dôkazom o tom majú byť záznamy telekomunikačnej prevádzky. Z ich obsahu ale táto skutočnosť bez ďalšieho nevyplýva. Záznam z 31.10.2014 (uvedený na strane 7 napadnutého rozsudku) síce obsahuje údaj, že sa osoba používajúca účastnícku stanicu XXXXXXXXXXXXX pýta obžalovaného, „či mu môže poslať ešte dvoch a kedy to bude zisťovať“, z čoho by sa mohlo usudzovať, že už mu táto „iná osoba“ v minulosti poslala žiadosť o lustrum inej osoby/iných osôb, avšak to, či obžalovaný už v minulosti, prípadne v tomto konkrétnom prípade, poskytol osobné údaje inej osobe, nemožno s istotou tvrdiť. Záznam telekomunikačnej prevádzky, teda obsah komunikácie, môže byť tak či tak len dôkazom nepriamym. Neexistuje žiaden iný dôkaz, ktorý by túto skutočnosť potvrdil, a tento nepriamy dôkaz podporil.

Preto krajský súd vyhodnotil, že ku konaniu obžalovaného špecifikovanému pod bodmi 1 a 2 tohto rozhodnutia (v zmysle podanej obžaloby) v časti od slov „a takto zistené osobné údaje obžalovaný dňa 24.11.2014 na nezistenom mieste odovzdal“ po slovách „v podobe obdržaných osobných údajov“ nedošlo, takéto konanie obžalovaného sa nepodarilo dostupnými dôkaznými prostriedkami preukázať, a preto nemožno obžalovaného v bodoch 1 a 2 tohto rozhodnutia uznať za vinného ani zo spáchania trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

Tým zároveň krajský súd (v predchádzajúcich odsekoch 70 a 71 tohto rozhodnutia) vyhodnotil odvolaciu námietku prokurátora, ktorý namietal, že nie je dôvod spochybňovať záver, že obžalovaný zistené osobné údaje osôb J. a K., rovnako ako osoby C. B. H. I. aj odovzdal, ako nedôvodnú.

Čo sa týka skutku pod bodom 3 tohto rozhodnutia (a podanej obžaloby), krajský súd má za to, že aj v danom prípade bol preukázaný úmysel obžalovaného ako verejného činiteľa zadovážiť inému neoprávnený prospech, pričom týmto neoprávneným prospechom bolo už samo získanie informácie o osobnom údaji inou osobou práve spôsobom uvedeným v skutkovej vete (od páchatel'a) – teda bez služobného dôvodu, lustráciou v systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Ako už uviedol krajský súd v odseku 67 tohto rozhodnutia, neoprávneným prospechom sa rozumie akékoľvek majetkové alebo imateriálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel', príp. zvýhodnená tretia osoba nemali nárok. Týmto imateriálnym zvýhodnením je práve získanie informácie o osobnom údaji inej osoby. Obžalovaný tiež takto získaný osobný údaj poskytol ďalšej osobe.

V tomto prípade však krajský súd vyhodnotil, že obžalovaný sa nedopustil prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ani prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, a to napriek tomu, že naplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty týchto trestných činov. Krajský súd vyhodnotil mieru ich závažnosti, a to vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, a dospel k záveru, že je nepatrná. Chýba tak materiálny znak trestného činu – prečinu. Ako už bolo uvedené vyššie, pri hodnotení obžalovaného ako páchatel'a, treba zohľadniť aj kladné hodnotenie pracovnej morálky obžalovaného ako príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky, ďalej to, že jeho konaním nenastal žiadny negatívny následok, že obžalovaný nekonal v úmysle spôsobiť ujmu, škodu lustrovanej osobe. Obžalovaný síce konal v úmysle zadovážiť prospech inej osobe, teda poskytnúť jej tú možnosť, že by disponovala tretia osoba informáciami, ku ktorým sa takýmto spôsobom nemá právo dostať, a ktoré by inak nezískala, avšak

konal z nezištného motívu – v snahe pomôcť nájsť známej kolegyňu kvôli stretávke. Tieto informácie aj poskytol, pričom boli len v rozsahu adres a preto krajský súd v zhode s okresným súdom vyhodnotil závažnosť predmetných prečinov ako nepatrnú, teda konanie obžalovaného nie je možné kvalifikovať ako trestný čin.

Čo sa týka skutku pod bodom 4, krajský súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že tento skutok nie je trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ani pokusom k nemu, keďže absentuje úmysel vykonať lustráciu bez služobného dôvodu. Obžalovaný sa domnieval, že tak koná zo služobného dôvodu.

Obžalovaný sa skutkom špecifikovaným pod bodom 4 nedopustil ani trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona z dôvodu, že konaním nenaplnil všetky formálne znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu – absentuje skutočnosť, že musí ísť o osobný údaj (takýmto osobným údajom nie je ročník narodenia a oznámenie, že je z M.). V danom prípade sa nejednalo o získavanie osobných údajov, ale o informáciu, či je osoba v pátraní. Ako uviedol okresný súd, informácia o tom, či je na osobu vydaný zatýkací rozkaz nemá povahu osobných údajov.

Čo sa týka skutku pod bodom 5, krajský súd dospel k záveru, že bol preukázaný úmysel obžalovaného ako verejného činiteľa zadovážiť inému neoprávnený prospech, pričom týmto neoprávneným prospechom sa rozumie už samotné získanie informácie o osobnom údaji inou osobou práve spôsobom uvedeným v skutkovej vete (od páchatela), teda bez služobného dôvodu lustráciou v systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Ako už bolo uvedené niekoľkokrát vyššie, neoprávneným prospechom sa rozumie akékoľvek majetkové alebo imateriálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel, príp. zvýhodnená tretia osoba nemali nárok. Týmto imateriálnym zvýhodnením je práve získanie info o osobnom údaji inej osoby.

Obžalovaný žiadny údaj nezískal, preto ani žiaden osobný údaj tretej osobe nemohol poskytnúť. Podstatné je však konštatovanie, že nemôže ísť o trestný čin, ani v štádiu pokusu, pretože rovnako ako pri predchádzajúcich skutkoch 1 až 4 vo vzťahu k prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pri skutkoch 3 a 4 vo vzťahu k prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, prečin a miera ich závažnosti je vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, nepatrná. Absentuje materiálny znak prečinu. Obžalovaný vylustroval osobu, o ktorej vopred nevedel, že osoba s takýmito údajmi neexistuje, avšak jeho konaním nenastal žiadny negatívny následok, a podstatné je opäť zistenie, že obžalovaný nekonal v úmysle spôsobiť ujmu, škodu lustrovanej osobe. Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný síce konal v úmysle zadovážiť prospech inej osobe, teda poskytnúť jej tú možnosť, že by disponovala táto osoba informáciami, ku ktorým sa takýmto spôsobom nemá právo dostať, a ktoré by inak nezískala, avšak obžalovaný konal z nezištného motívu. Konal v snahe pomôcť nájsť známej osobu, ktorá u nej v kaderníctve stratila kľúče, aby jej ich mohla vrátiť.

Krajský súd preto zrušil preto napadnutý rozsudok v celom rozsahu, a keďže boli splnené podmienky na postup podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol sám rozsudkom, ktorým oslobodil obžalovaného spod podanej obžaloby tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

K odvolaniu poškodenej D. treba uviesť, že je nedôvodné. Okresný súd nemohol vyhovieť jej požiadavke na priznanie nároku na náhradu škody, pretože poškodená ho neuplatnila včas, teda do konca vyšetrovania tejto trestnej veci.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.